

Maldoje - viso pasaulio žmonių rūpesčiai

Daiva Tamošaitytė

Artėjant šv. Velykoms, publikuojame vienintelį pokalbį viešai spaudai su pianiste, pedagoge, katalikų vienuole Dalia Tamošaityte - seseria Marija Terese OCD (g. 1955 m. gruodžio 24 d.)

Pradėkime nuo vaikystės. Ar gimusi žinomų muzikų šeimoje, kurioje nuolat skambėjo muzika, norėjai pasukti tėvų keliu, ar anksti prabudo dvasinis pašaukimas?

Konkrečių svajonių neturėjau: stropiai mokiausi, grojau, ruošiausi egzaminams, tačiau ambicingų planų tapti atlikėja, koncertuoti arba pedagoginį darbą dirbti nebuvo. Mūsų mama, baigusi fortepijoną Panevėžyje, labai norėjo, kad ir jos dukros taptų pianistėmis. Tas turbūt buvo lemiamas veiksnys.

Pirmą klasę baigei paprastoje mokykloje tame rajone, kuriame gyvenome, o M. K. Čiurlionio meno mokyklą pradėjai lankyti nuo trečios klasės. Ar pajutai skirtumą?

Didelio skirtumo nepajutau, nors visą laiką jutau labai didelę tėvų meilę ir globą. Man, mažam vaikui, tai buvo viskas. Taip pat ir močiutė, Ona Tamošaitienė, augino, kai tėvai vykdavo į gastroles, koncertines keliones. Su močiute buvo labai charizmatinis, dvasinis ryšys, ji mane mokė „Tėve mūsų“. Manau, Apvaizda lėmė, kad nenorėčiau rinktis konkrečios profesijos, todėl su muzika – kaip čia pasakius? – buvo neutralus santykis.

Kas su tavimi mokėsi, ką prisimeni iš klasės? Kuo gyveno tavo karta? Kas mokykloje formavo pasaulėžiūrą?

Tais laikais Čiurlionio meno mokykloje dėstė nuostabūs mokytojai, išmanantys kiekvieną dalyką. Esu jiems visiems labai dėkinga. Mūsų, muzikantų ir menininkų, ideologiškai labai nespaudė, ir tai dvasiniam vystymuisi buvo labai gerai. Lietuvių kalbą ir literatūrą dėstė mokytoja Nijolė Ambraziūnienė, rusų – Lidija Kiriuščenko. Šios kalbos dėka galėjau vėliau studijuoti aspirantūroj Leningrade, dėl kalbos neturėjau jokių problemų. Mokytoja labai gerai išmokė rusų kalbos, skaityti klasikinę literatūrą, kalbėti. Ir dabar pavartoju šią kalbą. Visi mokytojai buvo puikūs. O klasės draugai – tikrai išskirtiniai. Mano suolo draugė, labai artima dvasiškai, buvo kompozitorė Onutė Narbutaitė, geri bičiuliai – kompozitorė Kristina Vasiliauskaitė, su kuria ir dabar retkarčiais susitinkame, pianistė Danutė Černiauskaitė, pianistas Zecharia Plavinas, šiuo metu gyvenantis Izraelyje, smuikininkai Rasa Griciūtė, Raimondas Butvila, kompozitorius Ričardas Biveinis, pianistė Margarita Bereščianskaja ir kiti.

Zecharija Plavinas, Dalia Tamošaitytė, Kristina Vasiliauskaitė ir Raimondas

Butvila Operos ir baleto teatre Vilniuje, 2016 09 28

Kaip sekėsi specialybės pamokos?

Fortepijono pamokos buvo geros, bet nepakankamos, kad paruoštų koncertiniam gyvenimui. Valstybinėje konservatorijoje mokiausi pas dėstytoją Haliną Radvilaite, kuri labai daug davė ir technine, ir muzikine prasme. Mokykloje ir konservatorijoje gavau gerus pagrindus, bet gal ne viskas buvo tobula, reikėjo papildomų žinių, ir kai 1979 metais baigus konservatoriją mane paskyrė į Klaipėdą, vienerius metus dirbau koncertmeisterė liaudies instrumentų katedroje, o iš ten išvažiavau į asistentūrą Leningrade. Įstojau į žymios pedagogės ir pianistės Tamaros Lazarevnos Fidler klasę. Stacionarinėje asistentūroje dvejus metus studijavau kamerinio ansamblio discipliną. Profesorė suteikė trūkstančių techninių ir interpretacijos žinių. Tai buvo nuostabi dovana mano gyvenime.

Turbūt praturtino ir intensyvi Leningrado kultūrinė atmosfera. Didmiestis turėjo savo ritmą, prie kurio gal ir nebuvo lengva prisitaikyti?

Buvo lengva. Kambaryje gyvenome keturios. Stengiausi žiūrėti švaros ir tvarkos: laimėjome pirmąją vietą! Mama įdėdavo lauktuvių, kuriomis vaišinau svečius per Kūčias. Mes, aspirantai, susirinkdavome į profesorių pamokas ir klausydavomės vieni kitų grojimo. Tuo metu, ne taip kaip Lietuvoje, gyvavo ši pažangi atvirų durų praktika. Taip galėjome daug ko išmokti. Kadangi N. Rimskio-Korsakovo konservatorijoje ne visada būdavo laisvų klasių ruoštis, netoli studentų bendrabučio nuomodavau kambarį su pianinu. Lengvos buvo ir teorinės disciplinos, estetika. Ir ten eidavau į vienintelę Bažnyčią, kurioje lankydavosi užsieniečiai, diplomatai, o kunigas buvo lietuvis.

Sukaupei didelę knygų, natų, plokštelių kolekciją. Intelektualinis gyvenimas domino?

Ne itin. Mano pašaukimas buvo religinis. Maskvoje buvau gavusi stažuotę. Lankėmės vienuolyne, kuriame gyveno Andrejus Rubliovas. Lankydavausi cerkvėse, vienuolynuose, grožėjausi ikonomis.

Kai grįžau į Klaipėdos fakultetus, ten mane priėmė dirbti fortepijono dėstytoja. Turėjau studentų, kiek buvo galima, pakoncertavau. Tačiau dar studijuodama Leningrade įstojau į Švč. Jėzaus Širdies Tarnaičių Seserų kongregaciją Lietuvoj. Tarybiniais laikais tai buvo pagrindis. Tada truputėlį užsiėmiau apaštalavimu, nes

mano tikėjimo gyvenimas buvo visą laiką aktyvus. Kai buvau mokinė, studentė, kai dirbau – Bažnyčios lankymo ir maldos niekada neapleisdavau.

Tačiau dėl pašaukimo nebuvo savaime aišku, kadangi tais laikais net nežinojau, ar vienuolynai iš viso egzistuoja; seselių nesimatė, jos veikė tik pogrindy. Kai buvau pakviesta į rekolekcijas, susipažinau su jomis ir pajutau vidinį postūmį stoti į vienuolyną. Pradžioj buvo visai gerai, buvo galima suderinti veiklas, nes nepriklausiau kokiai nors aktyvisčių grupei, sąjūdžiui. Mano pagrindinis tikslas buvo Bažnyčia.

Buvai geriausia klasės literatė, mokeisi prancūzų kalbos, o dabar puikiai kalbi ir rašai italų, vokiečių kalbomis. Tavo interesų laukas visada buvo platus. Kaip kito interesai susisaisčius su kongregacija?

Sekėsi rašyti įvairiomis temomis, taip pat laisvomis. Pamenu, rašiau apie Antoine'ą de Saint-Exupéry. Tai irgi parinkau citatų apie Dievą... Labai neužkliuvo, nes mokytojai buvo šaunūs, žiūrėjo į dalyko esmę. Mano tikėjimas visada tekėjo ramia tėkme. Priėmiau Pirmąją Komuniją, kitus sakramentus. Kai prasidėjo nepriklausomybės atkūrimas, 1989 metais, dirbdama Klaipėdos fakultetų Fortepijono katedroje dėstytoja, įsteigiau „Caritas“ padalinį.

Tavo veiklai buvo skirta TV laida „Svetimo skausmo nebūna“, ilgus metus slaugei vienišus senelius.

Leidus religiją, prasidėjo tikras bumas: ypač vasaros mėnesiais teko ruošti vaikus – iki 150 – Pirmajai Komunijai. Bet dar 1984 metais mūsų globėjo šv. Kazimiero jubiliejui surežisavau ir pati videokamera nufilmavau spektaklį apie šv. Kazimierą. Filmą rodė parapijose, jis sulaukė didelio pasisekimo. Viskas vyko taip pat pogrindy. Tik 1991-aisiais kaip širdietės galėjom viešai pasirodyti – pasisiuvom pirmuosius abitus. Su kitom trim seselėm išvažiavau studijuoti į Romą. Pagal mūsų vienuolyno charizmą, tai yra, jaunimo auklėjimą, mokėmės Popiežiškame saleziečių universitete jaunimo pastoracijos ir katechetikos. Pasimokius pusantrų metų ir gavus egzaminų sertifikatus, Dievo Apvaizda mane vėl nukreipė į kitą vienuolyną. Tai vadinu *antruoju pašaukimu*. Nors daugelis buvo nepatenkinti, savo iniciatyva tokio žingsnio nebūčiau žengusi. Romoje vienuolyno koplytėlėje reguliariai meldavausi, atlikau dvasinius susikaupimus ir supratau, kad mano kaip lietuvės pareiga sunkiais persitvarkymo laikais, atėjus laisvei ir atkuriant valstybę, yra melstis už Tėvynę, už Lietuvą. Man buvo įkvėpta, kad geriausiai

pasitarnausiu ne aktyvia veikla, o malda.

Popiežius Jonas Paulius II teikia šv. Komuniją D. Tamošaitytei, gimusiai per Kūčias. Roma, Vatikanas, 1991 12 25

Tada nutraukiau mokslus, grįžau į Lietuvą ir mąsčiau, kur man stoti, kokią kontempliacinę vienuolyną pasirinkti. Klauzūriniai iškilmingi įžadai suteikia stabilumą, galimybę daugiau laiko skirti maldai. Klauzūra, atsiskyrimas nuo pasaulio padeda susikaupti, kad maldai niekas netrukdytų. Perėjau į Šv. Augustino ordiną (Bažnyčia tai leidžia) ir Italijoje praleidau dešimt metų.

Su tėvais Pranu ir Regina Tamošaičiais Italijoje, Spelyje, 1994 m. lapkritis

Grižkime dar į muzikinį periodą. Dar studijuodamos abi dirbome koncertmeisterėmis. Darėme įrašus. Tau dirbant Klaipėdoje, buvome pradėjusios groti dviem fortepijonais. Išties puikiai repetavome būsimo koncerto repertuarą konservatorijos klasėje: W. A. Mozarto sonatą KV 448 D-dur, D. Milhaud siutą „Skaramušas“, B. Britteno „Introdukciją ir Rondo“ op. 23 Nr. 1, W. Lutosławskio-Paganinio „Variacijas“ 2 fortepijonams... Buvo labai gaila, kad viskas nutrūko. O tuo metu fortepijoniniai duetai dar nebuvo populiariūs.

Televizijoje skambinau M. K. Čiurlionį, o grįžusi iš Leningrado – su studijų partneriu smuikininku Kibnicu. Tačiau nesiečiau tikro karjeros kelio.

Vadinasi, kelias anksti tapo aiškus, išvengei konvertitų dalios, kai žmonės būna ateistai, paskui atsiverčia į tikėjimą. Gajus mitas, kad užsidaryti vienuolyne ar tapti religingu pastūmėja didelis gyvenimo sukrėtimas, nesėkmė, nelaiminga meilė, liga... Ar tavo gyvenime tokių lūžių buvo, ar tai buvo natūrali eiga?

Ne, viskas buvo sklandu. Tuo rūpinosi Apvaizda. Per vieną seselę, kuri mane labai gerai paruošė Pirmajai Komunijai, o aš net nežinojau, kad ji vienuolė.

Kas tai – Dievo valia? Gal mes tik įsivaizduojame, kad mus Dievas veda?

Dėkoju Dievui, kad nebuvo klaidingo klusnumo, kurį vadinu stabmeldyste, kai sprendžia patys žmonės: spaudžia stoti į vienuolyną, primygtinai kreipia ta linkme. Galbūt taip būtų padėtas taškas ir niekur nebūčiau įstojusi. Turėjau vidinę laisvę apsispręsti, kurią jutau kaip Dievo sprendimą, pati ieškojau to kelio. Tai – labai svarbus momentas. Žinoma, tai vyko per žmones, knygas, darbą. Kaip kitaip įvykdysi tą valią, jei ne per išorinius įvykius? Pavyzdžiui, kas nors papasakoja apie vieną ar kitą charizmą. Tačiau tarpininkų nebuvo, o kurie padėjo, buvo tik Dievo valios reiškėjai, ne daugiau. Niekas negalėjo nukreipti manęs ten, kur jie norėjo. Dievas kreipė per maldą, asmenines rekolekcijas. Prašiau Jo atsakymų ir juos gaudavau. Dėl to perėjau į basųjų karmeličių klauzūrą, nes reikėjo geresnių sąlygų maldai.

Įvilktuvės, 2005 11 27

Nemaža vienuolių neturi aukštojo išsilavinimo, dirba namudinius darbus, o tu turi patį aukščiausią. Kaip su juo „tilpai“ tarp vienuolyno sienų? Ar jame galėjai realizuoti savo žinias? Italijoje, Spelyje, buvai atsakinga už biblioteką. Augustiniečiai garsėja mokytumu. Kai dievobaimingi italai sužinojo, jog atvyko muzikantė, suaukojo muzikos instrumentų. XIV a. vienuolynas turi ir fisharmoniją. Dar pamenu, kad po didžiojo žemės drebėjimo Umbrijoje, kada buvo sugriauta už 8 kilometrų Asyžiuje esanti Šv. Pranciškaus bazilika ir jūsų vienuolynas taip pat pateko į stipriausią sugriovimų zoną, vadovavai jo restauracijos darbams...

Italijoje kunigai, išgirdę mano skambinimą, patarė abatei leisti kasdien man lavintis, kad neprarasčiau formos. Vienas jų, neseniai sulaukęs šimtmečio,

ateidavo skaityti paskaitų ir visada prašydavo ką nors paskambinti... Dabar gyvenu Vokietijoje, Vitene, ir vienas tiesioginių darbų yra groti vargonais. Vokiečiai girdi, kad turiu profesionalų muzikinį pasirengimą. Čia turiu geresnes galimybes, galiu groti Bažnyčioje solo šventėm ar užsakymam. Kito vienuolyno seserys taip pat prašo pagroti, publika labai palanki. Yra buvę, kad puikiai išsilavinę muzikantai ar dailininkai vienuolyne neišbuvo, ir profesija patraukė juos atgal į pasaulį. Man taip neatsitiko.

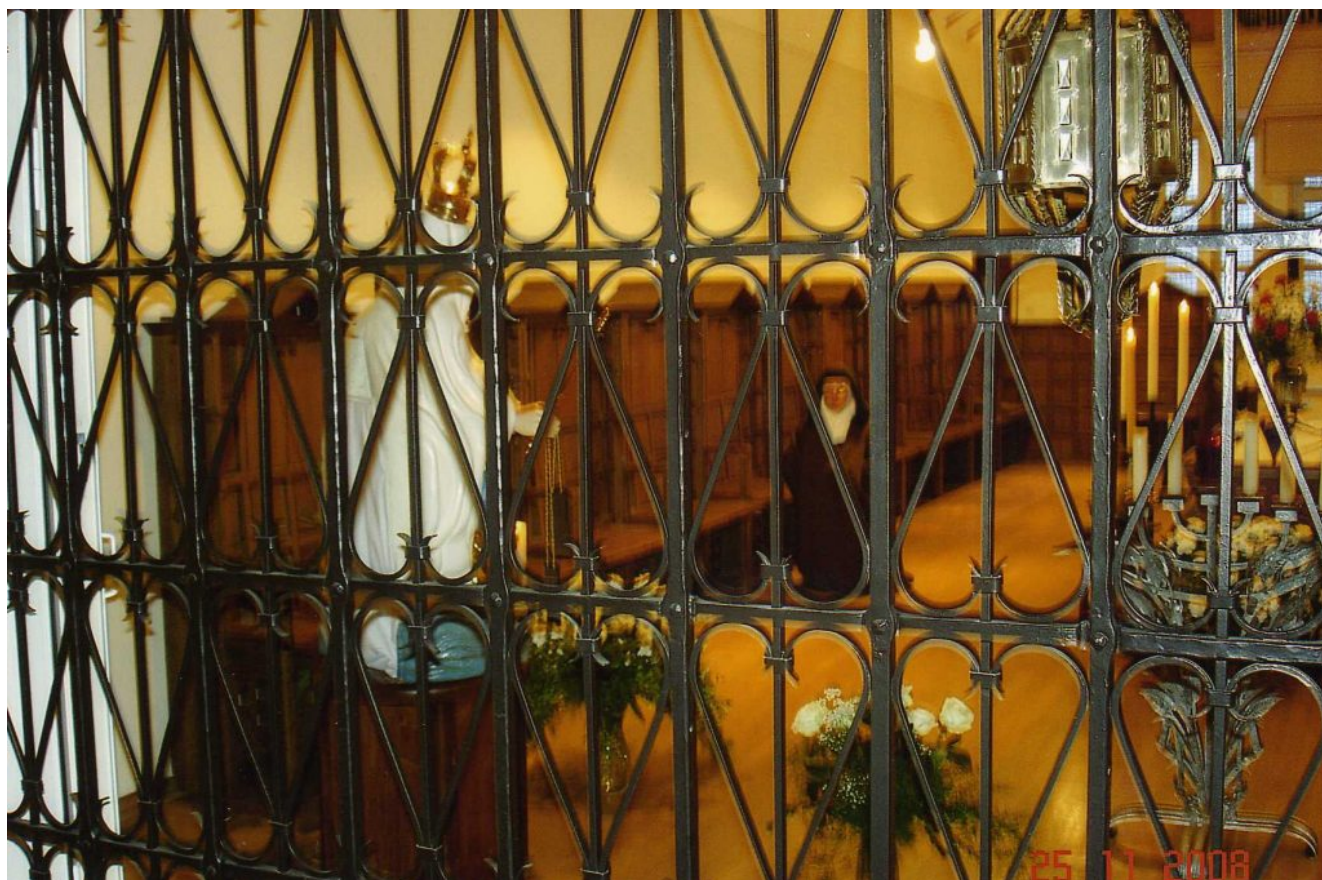
1. Prie vargonų, 2008 11 23

Vadinasi, muzika buvo kelias į pašaukimą. Kaip jį apibūdintum? Ir kas yra klauzūra? Daugeliui atrodo, kad žmogus užsidaro į kalėjimą ir tarsi save už kažką baudžia.

Pašaukimas nėra prievartinis Dievo valios vykdymas. Dievas gerbia žmogaus laisvą valią. Pašaukimą atpažinti, kai pajunti palinkimą, kurio pirmas ženklas – intensyvi malda. Apaštalavimas irgi man labai tiko. Dirbdamas su žmonėmis gali kalbėti ir apie religiją. Yra skirtumas tarp pašaukimo šeimai ir pašaukimo vienuolynui, kunigystei. Šeima kuriama meilės, asmeninio atsidavimo sutuoktiniui pagrindu, jo pasirinkimu. Vienuolystėje toks centras yra Kristus, kuris yra Dievo Sūnus, Jis tave šaukia į tiesioginį pasiaukojantį gyvenimą, pasišventimą Dievui. Pasišventi ne vienuolijai, bet Dievui, Jam tarnauji. Įžadai nėra kaip sakramentas, todėl galimi perėjimai iš vieno vienuolyno į kitą. Toks yra skirtumas.

Klauzūra yra kontempliacinio gyvenimo forma, kuri, kaip Teresės Didžiosios Karmelyje, apsaugo vienuolyno nares, kad jos galėtų susikaupti maldai tyloje, kad jų netrukdytų. Kai atvyksta svečiai, vyresnioji sprendžia, ar leisti pokalbį. Tada einame į pasikalbėjimų kambarį. Šiaip gyvenimo ritmas labai griežtas. Brevijoriaus valandas giedame 7 kartus per dieną. Be to, kelis kartus teko dalyvauti labai geruose tarptautiniuose grigališkojo giedojimo vasaros seminaruose Esene, paskui – diriguoti ir giedoti šv. Mišiose mūsų vienuolyne. Gauname nemažai maldos intencijų. Kartu su vyresniąja ir firmos darbuotojais kuriame vienuolyno interneto tinklalapį, jį šiuo metu atnaujiname pagal greitai besivystančios technikos reikalavimus. Padedant tau ir kitiems vertėjams, medžiagą išvertėme į lietuvių, anglų, rusų ir italų kalbas. Tad ir internetu ateina daug prašymų melstis. Žmonės prašo juos užtarti malda, toks yra mūsų

pašaukimas. Trumpai kalbant, užsidarome ne dėl savęs, o dėl viso pasaulio.

Klauzūroje

Sakei, kad tavo pagrindinė malda yra už kunigus. Ar yra taip, kad Bažnyčios hierarchija tai nustato, na, kaip disertacijos vadovas, pasiūlantis temą...

Jokiu būdu. Bažnyčios galva yra Kristus, ir Jis paskirsto visus uždavinius ir vaidmenis, netgi tokius mistinius kaip sesers Faustinos gailėstingumo misija. Daugelis yra gavę išskirtines misijas. Karmelitės daug meldžiasi už kunigus. Šią misiją suvokiau kaip kylančią iš šv. Dvasios. Esu įsitikinusi, kad kiekviena vienuolė mistiniame Bažnyčios kūne turi atrasti savo vaidmenį, kaip ir pasauliečiai – savo pasaulyje.

Ar yra sunkumų, su kuriais susiduria šių dienų vienuolės? Kas nuo viduramžių pasidarė lengviau, gal reguloje, o kas – sunkiau?

Lengvesnis yra žmogiškasis faktorius, kada daugiau atsižvelgiama į patį žmogų, jo reikmes. Anksčiau viskas vyko po atgailos, aukos skraiste, galbūt perdėtai. Nesakyčiau, kad buvo kenkiama asmenybei, bet silpnesniems nariams perdėta askezė sveikatai nėjo į gera. Taip pat vienuolynams leidžiama naudotis

komunikacijos priemonėmis, pavyzdžiui, internetu, elektroniniu paštu, telefonu. Aišku, tiek, kiek tai susiję su mūsų tikslu, nes per tinklą jokio apaštalavimo negali būt. Tai susiję tik su malda.

Neigiama medalio pusė – sekuliarizacija smarkiai paveikė vienuolijas. Takoskyra čia subtili ir pavojinga, nes vienuolis, kad ir naudojasi šiuolaikinėmis priemonėmis, bendrauja su žmonėmis regulos rėmuose, bet jis negali gyventi ir kalbėti kaip pasaulietis. Jis privalo išsaugoti savo identitetą, kitaip nebūtų jokio skirtumo. Tragedijos ir būna, kai galvojama, jog prisitaikysiu prie pasauliečių, tai būsiu patrauklesnis. Šitaip, kaip sako Kristus Evangelijoje, druska praranda savo sūrumą. Privalu išsaugoti savo statusą, neiti ten, kur nepritinka, pavyzdžiui, į diskoteką. Pasauliečiai irgi nesiblaško, žiūri savo profesijos.

Manychiau, kad tai yra pašaukimų trūkumo priežastis, nes Dievas nebesužadina pašaukimų vienuolijose, kurios nebeatitinka savo paskirties. Kur mažai meldžiamasi arba malda yra paviršutiniška, kur labai įsiskverbęs supasaulėjimas – buityje, elgesyje ir taip toliau.

Taigi statusą apsprendžia ne vien išorinių pareigų, regulos laikymasis, o pirmiausia – vidinė nuostata.

Jeigu duoti įžadai, gyvenimas pašvęstas Dievui, tuos įžadus reikia vykdyti. Kitaip gyvenimas tampa dvilypis.

Nedaug žmonių tai atlaiko. Gyvenimą klauzūroje juokais vadinu „griežto režimo“ ir manau, kad be pašaukimo joje ištvirti apskritai neįmanoma. Juk net į tėvynę tėvų aplankyti išleidžiama tik kas penkeri metai... Kąkada gausios šeimos atiduodavo savo vaikus į vienuolynus ir jie, ypač iš turtingų šeimų, sudarydavo dvasinį elitą. Bet, manau, šiais laikais egzistuoja ir kitas variantas – žmonės stoja iš skurdžių šeimų, ypač iš trečiojo pasaulio šalių, Filipinų, Afrikos, Lotynų Amerikos, kur daug skurdo, nelaimių, mėgindami užsitikrinti ramų ir sotų gyvenimą. Kaip toks kontingentas kotiruojamas?

Dabar beveik ir nėra vienuolynų, kur nebūtų įvairių tautybių žmonių. Bendra taisyklė tokia, kad turima išeiti ilgą išbandymų laikotarpį: žmogus turi išmokti sugyventi su bendruomene, klausyti vyresniųjų, save apriboti. Tam yra kandidatės, postulantės ir novicijos.

Kaip atrodo jūsų regula?

Basųjų karmeličių steigėja Teresė Didžioji iš Avilos skyrė daug dėmesio vienuolių sveikatai. Nesikeliame naktį kaip trapistai ar kartūzai. Ten pagrindinė malda yra mąstymas po valandą ryte ir vakare. Gyvename pagal dienotvarkę. Liturginių valandų (brevijoriaus) maldai ženklą duoda vidinis varpas ryte ir vakare, o vidurdienio maldai, mišparams ir šv. Mišioms – išoriniai varpai. Ne paslaptis, kad jaunų vienuolių mažėja visam pasauly, bet taip yra ir dėl to, kad mažėja žmonių šeimose. Tada darbas yra būtinas. Pasiskirstymas darbais palengvina kontempliacinį gyvenimą ir yra klusnumo požymis. Mūsų išsilaikymo šaltiniai yra ostijų kepykla, žvakių puošyba, bitininkystė ir, žinoma, žmonių aukos ne tik pinigais, bet ir kitom formom, pavyzdžiui, maistu.

Ką iš paprastų darbų, be maldos ir muzikos, dar dirbi?

Be vargonininkės, dirbu skalbėjos (baltų skalbinių skalbimas, džiovinimas, „mogliavimas“ elektriniais prietaisais) darbus, o be to, man skirta vienuolyne valyti tam tikrą bendrą plotą, tvarkyti darbo vietą. Priimu paaukotas duonos siuntas, jas paskirstau, sudedu į šaldymo kameras, o kasdienai pjaustau duoną pusryčiams ir vakarienei. Puošių šventėms rekreacijos salę, kur seselės susirenka švenčių progomis. Dirbu ostijų kepykloje, prie internetinio puslapio, spausdinu kompiuteriu įvairius dalykus (paveikslėlius, švenčių programas ir pan.) pagal priorės užsakymus.

Kokie šv. Teresės principai tave labiausiai įkvepia? Yra visas korpusas, bet gal yra kertinės idėjos, tezės ar kryptys, kurios labiausiai suteikia jėgų?

Skaitant Teresės kūrinius savo vienuolėms, galima labai daug suprasti. Ji karmelitų ordiną reformavo, įsteigė basųjų karmeličių šaką, kad dar geriau galėtų vykdyti vidinės maldos idealą. Pagrindinis jos postulatas: malda yra pokalbis su Dievu kaip su draugu, su Kristumi kaip su asmeniu. Pabrėžiu – kiekvienam pagal asmeninę charizmą. Yra jos autobiografija „Tobulumo kelias“, vienuolynų steigimo Ispanijoje istorija, o pagrindinis, labai svarbus jos kūrinys „Sielos pilis“ įkvėptas Dievo atspindėti žmogaus sielos būsenas nuo malonės pakopų iki aukščiausio šventumo – sielos susijungimo su Dievu. Ji pati tai yra pasiekusi, todėl gali rašyti apie tai. Turėjo ekstazių, bet, suprantama, šventumui jos nebūtinės, gali būti teikiamos kitos dovanos. Pati Teresė 18 metų negalėjo melstis be knygos, kol jai buvo suteikta vidinė malda.

Ostijų kepykloje Vitenos Karmelyje

Vienuolyno sode kopinėjant medų

Tai susiję su subtiliu tikėjimo mistikos klausimu. Pati užsiminei, kad popiežius Jonas Paulius II buvo mistikas. Vienuolio gyvenime tai turėtų būti svarbus aspektas, nes sąlygos susikaupti ir medituoti skirtos sielos darbui, ar ne tiesa? Vienuolystė – tai ne vien ritualizuota tvarka, kūno skaistumas ir panašūs, kad ir svarbūs, dalykai, kaip kitoniško pasaulietiško ar išoriško principas. Kita vertus, teisingai vengiama apie tai kalbėti, tai – privatu. O netikinčiam žmogui gali atrodyti ir pretenzinga, ir nerealu. Galime į Dievą kreiptis, nes jis visada girdi, tačiau reikalauti atsako – negalime... Vidiniai balsai – pavojinga sfera, puikiai apibūdinta Teresės mokinio Kryžiaus Jono veikaluose. Išeitų, jog pašaukimas todėl ir yra ne iš žmogaus pastangų, jo nesuvaidinsi?

Visų vienuolynų steigėjai buvo mistikai, nes jiems buvo aiškiai parodytas uždavinys vienuolijoms steigti, kokie tikslai turi būti. Dažniausiai kiekvienoje visuomenėje buvo tai, ko reikėjo to laiko žmonėms, tokios ir vienuolijos būdavo. Dievo atsiliepimas, Dievo žodžiai taip pat yra labai konkretus dalykas, išreikštas Kristaus, taip pat ir Dievo Motinos Marijos. Apreiškimai turi būti atsargiai išanalizuoti, ar neprieštarauja Kristaus mokslui, ir patvirtinti Bažnyčios. Tai reiškia, kad tai vyksta žmonių labui. Mistinių reiškinių yra įvairių. Vieni duodami asmeniniam atsivertimui, kiti kokiam nors konkrečiam uždaviniui atlikti, dar kiti – vieši, pasitarnaujantys žmonijos labui. Ir jei apie potyrį kalbama pernelyg abstrakčiai, kaip tik ir galima manyti, kad tai netikra, nes tikras apreiškimas esti labai konkretus. Rišantis dalykas yra žmogaus meilė ir Dievo meilė. „Dievo nematau, bet žmogų matau“, tai yra, iš to, kaip elgiuosi su savo artimu, galima spręsti apie nuoširdumą ir tikėjimą.

Kalbėjai apie maldą už Tėvynę. Kai gyvenai Italijoje, norėjai steigti Lietuvoje moterų augustiniečių vienuolyną, buvo Kaišiadorių vyskupo Juozapo Matulaičio pakvietimas, buvo net numatyta vieta, kur galėtų būti vienuolynas – ant Nemuno kranto. Kodėl taip neatsitiko? Ar nekankina Lietuvos ilgesys?

Sumanymas steigti Lietuvoje Šv. Augustino ordino vienuolyną jau buvo mano

mintyse važiuojant į Italiją ir pereinant į klauzūrinį augustiniečių vienuolyną. Tačiau, trūkstant ten pašaukimų, tikėtasi, kad iš Lietuvos atvyks kandidatės, todėl mano sumanymas steigti Lietuvoje nerado atgarsio. Neišsipildė tas mano karštas troškimas. Tada neišsenkanti šv. Dvasios kūrybinė versmė nukreipė mane į intensyvesnį kontempliacinį gyvenimą ir nuvedė į basųjų karmeličių vienuolyną Vokietijoje. Čia maldoje apimu ne tik Lietuvos, bet ir pasaulio žmonių rūpesčius. Maldos gyvenimas klauzūroje ir yra mano pašaukimas, esu tikrai labai dėkinga Dievo Apvaizdai, o žmogiškoji pusė, žinoma, lieka – pasiilgstu Lietuvos, Vilniaus, savųjų...bet tai yra panardinta į Dievo meilės ir vilties jūrą, todėl skatina vis intensyviau melstis už Tėvynę ir brangius man žmones.

Asmeninio archyvo nuotraukos

pasauliolietuvis.lt

Mielai pasidalysime svetainėje ir žurnale skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

